

Arrest

nr. 323 342 van 14 maart 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. LOKOTO AKENDA
Auguste Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Congolese (DRC) nationaliteit te zijn, op 11 maart 2025 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie van 6 maart 2025 houdende weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11) en van de beslissing van de gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie van 6 maart 2025 tot intrekking van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2025 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. LOKOTO AKENDA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 6 maart 2025 toe op de luchthaven van Zaventem vanuit Addis Abeba (Ethiopië) met een Belgisch visum type C (*multi-entry*) dat op 30 oktober 2024 werd afgeleverd met een geldigheidsduur van 90 dagen.

1.2. Verzoekster werd door de grenspolitie geïnterpelleerd en bevraagd over haar reismotief.

1.3. De gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op een beslissing tot weigering van toegang met terughouding (bijlage 11). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"TERUGDRIJVING

Op 06/03/2025 om 09.30 uur, aan de grensdoorlaatpost BruNat werd door ondergetekende, 1^e INP B. de heer / mevrouw :

naam N. K. voornaam R.

geboren op [...] te [...] geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.)

houder van het document nationaal paspoort van Congo nummer [...] afgegeven te MINAFFET op : 08.06.2021

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door Belgische ambassade in vertegenwoordiging van Frankrijk te Kinshasa

geldig van 12.12.2024 tot 12.12.2025 voor een duur van 90 dagen

afkomstig uit Addis Abeba met ET732 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

Reden van de beslissing:

[X] (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar België en Frankrijk te komen. Ze legt een hotelreservatie te Brussel (België) van 06.03.2025 tot 08.03.2025 en een terugkeerticket dd. 21.05.2025 voor. Ze kan niet aantonen waar zij de resterende periode zal logeren. Verder is ze niet in het bezit van toeristische documentatie (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...) en kan geen informatie geven met betrekking tot haar voorgenomen toeristische activiteiten tijdens haar verblijf in België en Frankrijk. Ze verklaart ook niemand te kennen in België en Frankrijk welke haar wegwijs kan maken. Betrokkene verklaart een tweetal weken in België te zullen verblijven en dan door te reizen naar Frankrijk maar ze is niet in het bezit van vervoersbewijzen vanuit België naar Frankrijk. Afgaande op deze gegevens voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscodex.

(...)

[X] (G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is enkel in het bezit van 155 euro en 100 US dollar cash geld voor een voorgenomen verblijf tot 21.05.2025 (datum terugkeerticket) in Frankrijk en België. Volgens de geldende richtbedragen dient men in België over 95 euro/dag/persoon/verblijf op hotel of 45 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier en in Frankrijk over 120 euro/dag/persoon/verblijf op hotel zonder reservatie of 65 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier zonder garantverklaring te beschikken.

(...)"

1.4. Eveneens op 6 maart 2025 trof de gemachtigde van de minister een beslissing tot intrekking van een visum. Verzoekster werd ook hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"WEIGERING / NIETIGVERKLARING / INTREKKING VAN EEN VISUM:

Geachte mevrouw N. K., R.

[] De/het _____, ambassade/consulaat/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in _____ [namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]

[X] Op verzoek van de gemachtigde Voor de Minister van Asiel en Migratie,

[] De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te _____

Heeft / hebben / werd

[X] uw visumaanvraag onderzocht uw visum onderzocht. Nummer [...], afgegeven: 30.10.2024.

[] het visum is geweigerd [] het visum is nietig verklaard

[X] het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en):

(...)

2. [X] het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart voor

toerisme naar België en Frankrijk te komen. Ze legt een hotelreservatie te Brussel (België) van 06.03.2025 tot 08.03.2025 en een terugkeerticket dd. 21.05.2025 voor. Ze kan niet aantonen waar zij de resterende periode zal logeren. Verder is ze niet in het bezit van toeristische documentatie (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...) en kan geen informatie geven met betrekking tot haar voorgenomen toeristische activiteiten tijdens haar verblijf in België en Frankrijk. Ze verklaart ook niemand te kennen in België en Frankrijk welke haar wegwijs kan maken. Betrokkene verklaart een tweetal weken in België te zullen verblijven en dan door te reizen naar Frankrijk maar ze is niet in het bezit van vervoersbewijzen vanuit België naar Frankrijk. Afgaande op deze gegevens voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscore.

3. [X] u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten verkrijgen (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene is enkel in het bezit van 155 euro en 100 US dollar cash geld voor een voorgenomen verblijf tot 21.05.2025 (datum terugkeerticket) in Frankrijk en België. Volgens de geldende richtbedragen dient men in België over 95 euro/dag/persoon/verblijf op hotel of 45 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier en in Frankrijk over 120 euro/dag/persoon/verblijf op hotel zonder reservatie of 65 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier zonder garantverklaring te beschikken. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve werpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de vordering niet ontvankelijk is in zoverre zij gericht is tegen de beslissing tot intrekking van het visum, thans de tweede bestreden beslissing. Dit vloeit voort uit artikel 39/82, §4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

2.2. In zijn arrest van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad een uitlegging gegeven aan de hierboven weergegeven wetsbepaling waarbij werd vastgesteld dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid enkel ontvankelijk is in zoverre er mee een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt aangevochten (RvV 24 juni 2020, nr. 237 408; recent bevestigd in RvV 13 maart 2024, nr. 303 148). De beslissing tot intrekking van een visum, thans de tweede bestreden beslissing, kan niet als een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden gekwalificeerd. Bijgevolg is de vordering niet ontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

"La requérante est à l'heure actuelle privée de liberté en vue d'éloignement. Elle fait donc l'objet de mesures d'éloignement dont l'exécution est imminente. Il est dès lors établi que la suspension de l'exécution selon la procédure de suspension ordinaire interviendra trop tard et ne sera pas effective. Par conséquent, la première condition cumulative est remplie et est incontestable.

En raison du fait que la partie adverse a pris à son égard une décision de refoulement et l'a maintenue dans un centre fermé en vue de ce refoulement, la requérante estime que cette expulsion imminente justifie la présente demande en extrême urgence.

Par conséquent, la première condition cumulative est remplie. "

3.2.2. In haar verzoekschrift wijst verzoekster erop dat zij wordt vastgehouden met het oog op haar terugdrijving zodat er sprake is van uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 14, 21, 32 en 34 van de Verordening 810/2009/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode) (hierna: Verordening 840/2009/EG), van artikel 5 van de Verordening 2016/399/EU van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore) (hierna: Verordening 2016/399/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekster voert tevens een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoekster stelt in haar enige middel het volgende:

« En ce que,

Les décisions querellées sont motivées de la manière suivante :

« »

Alors que,

Lorsqu'une autorité administrative adopte une décision d'annulation de visa fondée sur les articles 32 et 34 du Code des visas, elle bénéficie d'un large pouvoir d'appréciation.

Elle doit néanmoins, pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, indiquer dans la décision toutes les raisons de faits et de droit pour lesquelles elle estime que les conditions de délivrance du visa ne sont plus remplies.

Cette motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre à l'intéressé de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances du cas.

Dans la décision attaquée dans le présent recours, la partie adverse fait référence à l'article 3, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision.

Cet article dispose :

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, l'entrée peut être refusée à l'étranger qui se trouve dans l'un des cas suivants :

1° s'il est appréhendé dans la zone de transit aéroportuaire sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;

2° s'il tente de pénétrer dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé ;

4° s'il ne dispose pas des moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un État tiers dans lequel son admission est garantie, et n'est pas en mesure d'acquiescer légalement ces moyens ;

Que les motivations invoquées par l'Office des étrangers - article 3 de la loi du 15 décembre 1980 pour justifier le refoulement de la requérante et l'annulation de son visa sont superficielles, insuffisantes et manquent de réelle pertinence, ne tenant pas compte de tous éléments factuels du dossier.

Il est à remarquer que la partie adverse motive sa décision de manière très superficielle et subjective. En effet, la requérante souligne qu'il s'agit d'une motivation n'indiquant pas toutes les raisons des faits pouvant orienter la partie adverse à prendre sa décision.

Une approche selon laquelle l'intéressée n'est pas en possession d'un document touristique, disposant d'une réservation en cours de validité de deux jours seulement ou ne dispose pas des moyens financiers suffisants pour la durée de son séjour ne constitue pas un motif pertinent susceptible de justifier la prise d'une telle décision causant un préjudice grave, difficilement réparable.

La non-production, à la frontière, d'une ou plusieurs des pièces justificatives requises, par l'article 14 du code des visas, pour l'obtention de ce visa n'emporte pas automatiquement l'abrogation du visa litigieux et ne suffit dès lors pas, en soi, à considérer que ces conditions ne sont plus satisfaites.

Dans sa demande de visa, la requérante a bien pris soin d'indiquer que l'objet de son voyage était de faire du tourisme.

Il sied de lire l'article 2 de la même loi qui dispose en son alinéa 2 ce qui suit:

« Est autorisé à entrer dans le Royaume, l'étranger porteur :

2° soit d'un passeport valable ou d'un titre de voyage en tenant lieu, revêtu d'un visa ou d'une autorisation tenant lieu de visa, valable pour la Belgique, apposé par un représentant diplomatique ou consulaire belge ou par celui d'un État partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique ; »

Il convient de rappeler que la requérante a rempli le formulaire ad hoc de manière complète et détaillée.

Qu'elle a fourni tous les documents qui étaient sa demande, tel qu'exigé par l'article 14 du Code visa :

Formulaire de demande complété et signé, conforme au formulaire harmonisé de demande de visa Schengen.

Un passeport en cours de validité

Les documents indiquant l'objet du voyage

Les documents relatifs à l'hébergement

Les documents indiquant l'existence des moyens de subsistance personnels suffisants.

Elle a indiqué l'objet du voyage, ce qui a été fait dans le formulaire et corroboré par les documents.

Elle a fourni les documents relatifs à l'hébergement. Précisément, une réservation d'hôtel dans la ville de Bruxelles.

Elle a prouvé les moyens de subsistance suffisants au moment de l'obtention de son visa à Kinshasa.

Elle a produit des éléments permettant d'attester de sa volonté de quitter l'espace Schengen, le centre de ses intérêts tant social, affectif, familial, que professionnel se trouvant dans son pays.

En ce qui concerne les documents de voyage, la requérante est arrivée en Belgique munie d'un passeport revêtu d'un visa en cours de validité.

On ne lui reproche aucune irrégularité ni falsification dudit document.

Pour que le consulat ou l'ambassade d'un État membre délivre un visa au terme de l'article 24 al 1 du Code des visas, il procède par un examen sérieux des critères de l'article 21, al 4 du Code des visas.

Dans le cas d'espèce, le poste diplomatique belge à Kinshasa a délivré un visa valable pour un motif touristique.

Dans la pratique de cette représentation diplomatique, le visa n'est pas délivré à n'importe qui et ne se fait que de manière stricte en tenant compte des conditions fixées par l'article 21, al 1 précité.

En l'espèce, il convient d'observer qu'au moment de son arrestation, la requérante détenait sa réservation d'hôtel à Bruxelles valable du 06 au 08 mars 2025, un document de son itinéraire touristique, son titre de voyage, de l'argent liquide (155€ et 100\$) et sa carte de crédit visa contenant plus de 2000€ pour couvrir les frais de son séjour.

La requérante a expliqué à la police de contrôle que toutes les informations concernant son séjour touristique en Belgique se trouvaient malencontreusement dans son bagage à soute plutôt que dans son bagage à main. Et que ce n'était pas sa première fois de se rendre en Belgique et en France.

Elle a donc fait savoir qu'elle était venue en décembre, pour la première fois, et est rentrée par la France, accompagnée de son mari et qu'elle connaissait déjà un peu bien quelques sites touristiques et les avait déjà visités lors de son dernier séjour.

La requérante a été arrêtée à l'aéroport le matin du 06 mars 2025 pour les raisons mentionnées ci-dessus. Alors qu'au moment de son arrestation, elle avait, dans son bagage à soute, son plan touristique; a présenté sa réservation toujours valable du 06 au 08 mars 2025 qu'elle avait l'intention de prolonger dès son arrivée à l'hôtel ainsi que sa carte visa contenant plus de 2000€.

En réalité la requérante devait être hébergée par un ami proche de la famille, qui lui a fait savoir malheureusement, le jour de son départ, qu'il n'était plus sûr de pouvoir le faire vu que sa copine viendrait passer finalement le week-end avec lui. Par ailleurs, sa tante en France qui devait l'héberger pendant tout le reste du séjour avait elle aussi été obligée de se déplacer pour l'Allemagne pour assister une belle soeur endeuillée.

D'ailleurs, la requérante avait l'intention d'écourter son voyage, c'est-à-dire modifier, à son arrivée, sa date de retour mais attendait discuter avec son mari pour pouvoir prendre définitivement la décision.

Il sied de rappeler que la requérante a déclaré avoir malencontreusement mis son plan touristique dans son bagage à soute et que ce n'était pas la première fois qu'elle vienne séjourner en Belgique. La première fois étant son voyage effectué en décembre dernier où elle est rentrée par la France. En réalité elle connaissait déjà un peu la Belgique et avait déjà visité plusieurs sites touristiques en décembre.

La requérante avait également sa réservation d'hôtel dont la validité courait encore et comptait absolument la prolonger suite au changement de dernière minute dans l'organisation de son plan d'hébergement. Ses changements ont eu lieu indépendamment de sa volonté, et vu le stress qu'engendre l'organisation d'un déplacement, elle n'a plus eu le temps de prolonger sa réservation d'hôtel le jour de son départ.

En outre, la mobilité entre Bruxelles et Paris est très fluide et se fait par plusieurs moyens de transport. Vu sous cet angle, la partie adverse ne peut légitimement reprocher à la requérante de ne pas avoir prévu en avance un billet pour la France. Bien plus, l'achat d'un billet, sur place en Belgique pour la France, peut engendrer moins de papiers que s'il est effectué à partir de Kinshasa. C'est la méthode qu'emploie la majeure partie des voyageurs.

Aussi, les agents de Police n'ont pas tenu compte de l'existence de sa carte-Visa contenant plus de 2000€ suffisant pour couvrir son séjour.

Il est totalement absurde et injuste de prétendre fonder une telle décision à cause d'une prétendue absence d'explications orales sur les destinations touristiques, d'absence de billet pour se rendre en France, de l'absence de la réservation d'hôtel d'une durée plus longue et du manque des moyens financiers suffisants sans qu'aucune vérification ou certitude de l'une ou l'autre information ne soit effectuée de manière sérieuse et pertinente au préalable par la partie adverse avant de prendre sa décision.

Au vu de ce qui précède, le principe de raisonabilité et de proportionnalité n'a pas été respecté par la partie adverse.

L'article 21 du code des Visas est ainsi libellé :

« 1. Lors de l'examen d'une demande de visa uniforme, le respect par le demandeur des conditions d'entrée énoncées à l'article 5, paragraphe 1, points a), c), d) et e), du code frontières Schengen est vérifié et une attention particulière est accordée à l'évaluation du risque d'immigration illégale ou du risque pour la sécurité des États membres que présenterait le demandeur ainsi qu'à sa volonté de quitter le territoire des États membres avant la date d'expiration du visa demandé. »

Que l'article 24, quant à lui, dispose :

« 1. La période de validité du visa et la durée du séjour autorisé sont fixées sur la base de l'examen mené conformément à l'article 21. »

Si l'objet et les conditions de son séjour n'étaient pas clairement fixés, un tel visa ne lui aurait jamais été délivré par l'Ambassade de Belgique à Kinshasa.

Que ce refus d'accès est simplement abusif s'il est basé sur les conditions reprises dans les décisions querellées.

Qu'en effet, la partie adverse lui reproche cumulativement quatre choses, à savoir : le fait de ne pas disposer d'un billet pour se rendre en France, des documents de tourisme en Belgique, le défaut de réservation d'hôtel d'une durée plus longue pour le séjour en Belgique et le fait de ne pas disposer des moyens de subsistance suffisants.

Bien plus, la requérante n'a pas très bien compris toutes les questions qui lui ont été posées par la police aux frontières. La personne qui l'a interrogée avait une attitude effrayante qui n'a pas permis une meilleure compréhension et une bonne communication.

Elle ne comprend pas pourquoi la partie adverse estime qu'elle n'a pas respecté l'objet de son voyage juste parce qu'elle n'avait pas en sa possession les destinations touristiques, le billet de train pour aller en France, une prolongation de sa réservation d'hôtel en Belgique et une liquidité de 155€ et 100€ alors même qu'elle détenait une carte-visa contenant plus de 2000€.

Que pareille motivation est erronée et en contradiction avec les éléments du dossier dès lors que la requérante a malgré la difficulté de communication avec les agents qui l'ont interrogée, présenté sa carte visa, fait savoir oralement envisager prolonger sa réservation d'hôtel et présenté les circonstances de dernière minute qui ont impacté son organisation d'hébergement.

La requérante a demandé un visa pour un motif touristique, elle détenait les documents y relatifs et que ce n'était pas sa première fois, en moins de 6 mois, de franchir les frontières belges. On ne peut donc pas lui reprocher de ne pas disposer des documents touristiques, d'un billet pour se rendre en France, encore moins la prolongation de la réservation pour la Belgique et le manque de disposition des moyens de subsistances suffisantes pour couvrir son séjour.

Au regard de ce qui précède, la partie adverse, n'ayant pas tenu compte des explications de la requérante et des documents en sa possession au moment de son arrestation, a violé son devoir de minutie.

Tant l'objet que le but du séjour ressortent manifestement des informations fournies par la requérante lors de son audition à l'aéroport.

La difficulté de communication entre la requérante et les agents qui l'ont interrogée à l'aéroport est la cause de cette incompréhension et de ces décisions superficielles et subjectives.

En agissant de la sorte, l'administration tend à faire une interprétation fallacieuse de l'article 32 §1 a) ii) du Code visa en ce que celui-ci exige simplement qu'une justification au séjour soit fournie, ce qui est le cas en l'espèce.

La justification du séjour a été exposée et étayée à suffisance, et qu'elle est manifeste.

L'administration a commis une erreur manifeste d'appréciation et ces décisions souffrent d'un défaut de motivation pertinente : à considérer qu'il appartenait à la requérante d'étayer un peu plus son projet de voyage, quod non, il convient de constater que son dossier témoigne à suffisance de l'objet de son séjour.

Elle a obtenu le visa et ne comprend pas pour quelle raison l'accès sur le territoire Schengen lui a été refusé et voit en cette décision un excès de pouvoir de la partie adverse.

De plus, le poste diplomatique belge à Kinshasa avait déjà examiné ces conditions avant de lui octroyer ce visa et celles-ci ont subsisté lors de ses différents voyages, principalement celui du 06 mars 2025.

Ainsi comme l'exige l'article 14 du règlement (CE) n°810/2009, la requérante a fourni tous les éléments nécessaires pour une demande de visa et devrait de ce chef avoir accès au territoire ;

Il y a incontestablement fausse motivation. Le conseil devra annuler la décision querellée pour ce chef.

Attendu qu'au regard de ce qui précède, il convient de dire que les faits tels que soutenus par la requérante sont avérés, d'autant plus que le poste diplomatique belge à Kinshasa avait déjà examiné ces conditions avant de lui octroyer ce visa et que l'office des étrangers a procédé à une appréciation subjective et

superficiële des conditions exigées, et ces décisions d'interdiction d'entrée sur le territoire prises à son encontre doivent être annulées.

Qu'il est de bon sens que l'administration prenne des décisions en tenant compte de tous les éléments de la cause, tant sur le plan factuel que juridique.

Que l'administration doit avoir une connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision.

Que l'examen et les conclusions tirées par la partie adverse des éléments présentés par la requérante relèvent manifestement de la mauvaise foi ; aucun esprit lucide ne saurait procéder comme elle l'a fait.

Que la partie adverse a donc refusé de prendre en compte les justificatifs et document fournis par la requérante, ou du moins ne les a pas appréciés à leur juste valeur, alors que ceux-ci étaient susceptibles de mieux orienter sa décision.

Qu'en agissant ainsi, l'administration a violé le principe de bonne administration et a commis par ce fait même une erreur manifeste d'appréciation et un excès de pouvoir.

Qu'il résulte de ce qui précède que les décisions querellées reposent sur une motivation superficielle, insuffisante et partant illégale car ne respectant pas les prescriptions des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs."

Ter terechtzitting legt de aanwezige raadvrouw van verzoekster een foto neer van een debet-kaart van verzoekster van een bankrekening waarop volgens haar een batig saldo van 2.000 euro zou staan.

3.3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van de artikelen 14, 21, 32 en 34 van de Verordening 810/2009/EG en van artikel 5 van de Verordening 2016/399/EU aangezien zij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze supranationale bepalingen zou schenden.

3.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.3.4. De bestreden beslissing tot weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11) vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 3 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, meer bepaald artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;"

Indien aan een vreemdeling de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd, schrijft artikel 3, vierde lid van de vreemdelingenwet het volgende voor:

"De met de grenscontrole belaste overheden drijven de vreemdeling aan wie de toegang geweigerd wordt terug en, in voorkomend geval, verklaren zij het visum nietig of trekken zij het in."

3.3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 6 maart 2025 te Zaventem toekwam vanuit Addis Abeba. Zij was in het bezit van een Congolees paspoort voorzien van een Belgisch visum type C (*multi-entry*) met een duur van 90 dagen dat op 30 oktober 2024 werd afgeleverd en geldig was van 12 december 2024 tot 12 december 2025.

Ter gelegenheid van haar interpellatie door de grensinspectie werd verzoekster gehoord waarbij zij verklaarde dat zij voor toeristische doeleinden naar Europa reisde, dat zij gedurende twee weken België wenst te bezoeken en dan door te reizen naar Frankrijk. Haar retourticket bleek voorzien voor 21 mei 2025. Verzoekster verklaarde niemand te kennen in Europa en geen familie of vrienden te hebben. Zij bleek te beschikken over een hotelreservatie van 6 tot en met 8 maart 2025, maar de verblijfsomstandigheden gedurende de rest van haar verblijf zijn onduidelijk. Verzoekster blijkt niet in staat te verduidelijken welke toeristische trekpleisters zij wenst te bezoeken en beschikt niet over toeristische informatie of documentatie. Tenslotte stelt zij houder te zijn van een debetkaart, maar zij verklaart dat daar niet veel op staat. Qua liquide middelen beschikt verzoekster over 155 euro en 100 USD.

3.3.6. De gemachtigde van de minister stelt in zijn beslissing het volgende betreffende de onduidelijkheid van het reismotief en de verblijfsomstandigheden van verzoekster: *“Betrokkene verklaart voor toerisme naar België en Frankrijk te komen. Ze legt een hotelreservatie te Brussel (België) van 06.03.2025 tot 08.03.2025 en een terugkeerticket dd. 21.05.2025 voor. Ze kan niet aantonen waar zij de resterende periode zal logeren. Verder is ze niet in het bezit van toeristische documentatie (folders, brochures, stadsplannetjes, geboekte rondreis, ...) en kan geen informatie geven met betrekking tot haar voorgenomen toeristische activiteiten tijdens haar verblijf in België en Frankrijk. Ze verklaart ook niemand te kennen in België en Frankrijk welke haar wegwijs kan maken. Betrokkene verklaart een tweetal weken in België te zullen verblijven en dan door te reizen naar Frankrijk maar ze is niet in het bezit van vervoersbewijzen vanuit België naar Frankrijk. Afgaande op deze gegevens voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van haar visum en de toegangsvoorwaarden voor een kort verblijf volgens artikel 6 van de Schengengrenscode.”*

Wat haar bestaansmiddelen betreft voor de duur van het verblijf, wordt in de beslissing het volgende overwogen: *“Betrokkene is enkel in het bezit van 155 euro en 100 US dollar cash geld voor een voorgenomen verblijf tot 21.05.2025 (datum terugkeerticket) in Frankrijk en België. Volgens de geldende richtbedragen dient men in België over 95 euro/dag/persoon/verblijf op hotel of 45 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier en in Frankrijk over 120 euro/dag/persoon/verblijf op hotel zonder reservatie of 65 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier zonder garantverklaring te beschikken.”*

Deze twee motieven verantwoorden volgens de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van toegang op het grondgebied.

3.3.7. In haar middel acht verzoekster evenwel de afwezigheid van toeristische documentatie, de beperkte hotelreservatie en de schaarse bestaansmiddelen geen pertinente motieven. Zij wijst er in haar middel op het gegeven dat zij bij haar visumaanvraag in Kinshasa destijds alle vereiste documenten had gevoegd, dat zij haar reisdoel had aangetoond en dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikte waarna de Belgische vertegenwoordiging in Kinshasa haar, na een gedegen onderzoek van haar situatie, een visum heeft afgeleverd. Zij zet uiteen dat zij reeds eerder Frankrijk bezocht, samen met haar man, dat zij in haar bagage allerhande toeristische informatie had en dat ze zou worden ondergebracht bij een vriend van de familie en in Frankrijk bij een tante zou verblijven en dat met deze elementen geen rekening werd gehouden.

3.3.8. Door te verwijzen naar de inspanningen die zij destijds in haar land van herkomst zou hebben geleverd om een visum te bekomen, kan verzoekster de motieven van de bestreden beslissing onmogelijk aan het wankelen brengen. Deze motieven zijn immers gebaseerd op de vaststellingen op het ogenblik dat verzoekster te Zaventem werd geïnterpelleerd door de grensinspectie. Verzoekster kan de gemachtigde van de minister geen motiveringsgebrek verwijten doordat met de *a posteriori*-verklaringen in haar verzoekschrift geen rekening zou zijn gehouden. Verzoekster toont immers niet aan dat zij deze elementen op een nuttig tijdstip ter beoordeling aan de gemachtigde van de minister had voorgelegd. De Raad kan op deze informatie evenmin acht slaan aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)).

Uit de toepasselijke bepalingen van de vreemdelingenwet blijkt dat een vreemdeling die het Schengengebied wil inreizen zijn reisdoel en de verblijfsomstandigheden dient te staven én het bewijs dient te leveren dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt voor de duur van het voorgenomen verblijf en de terugreis. Aangezien verzoekster verklaarde van 6 maart tot 21 mei in België en Frankrijk te willen verblijven voor toeristische doeleinden, mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij bij haar binnenkomst op het grondgebied over toeristische informatie, (hotel-)reservaties en een ruime hoeveelheid cash, banktegoed of garantstelling beschikt. Het huidige betoog van verzoekster doet dus geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat bij haar binnenkomst op het grondgebied het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf onduidelijk waren en dat verzoekster niet over voldoende bestaansmiddelen beschikte.

3.3.9. De Raad stipt in dit verband aan dat artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet, gecombineerd met artikel 3, vierde lid van de vreemdelingenwet, niet uitsluit dat een vreemdeling, die nochtans in het bezit is van een geldig visum, alsnog wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (cf. RvS 25 februari 2002, nr. 110.745). Zelfs al is de verzoekende partij in het bezit van een rechtsgeldig visum, dan nog beschikt de verwerende partij dienaangaande over een appreciatiebevoegdheid (cf. RvS 3 juli 2005, nr. 147.219). Er kan dus niet worden gesteld dat verzoekster louter op basis van haar visum het recht zou hebben om zonder meer toegang te krijgen tot het Schengengrondgebied. In geval van twijfel kan worden verlangd dat de vreemdeling het doel en de omstandigheden van zijn verblijf verrechtvaardigt (cf. Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, *Parl. St.*, Kamer, 1995-1996, nr. 364/1, p. 12).

3.3.10. Verzoekster beklaagt zich in haar middel ook over de houding van de grenspolitie en communicatieproblemen. Deze communicatieproblemen vinden echter geen steun in het administratief dossier. Uit het administratief verslag dat op 6 maart 2025 werd opgesteld, blijkt dat het verhoor van verzoekster in het Frans werd afgenomen. Zij weigerde de kennisgevingen te ondertekenen, maar bevestigde wel middels haar handtekening dat zij van de vasthoudingsbeslissing op de hoogte werd gebracht in een taal die zij beheerste. Ter terechtzitting wijst de raadsman van de verwerende partij erop dat verzoekster te kennen gaf ‘*commercante*’ te zijn in Congo, hetgeen kennis van de Franse taal veronderstelt. Verzoekster kan dus niet dienstig voorhouden dat er communicatieproblemen zouden zijn gerezen.

3.3.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de terdrijvingsbeslissing steunt op onjuiste feitelijke vaststellingen of foutieve juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de formele motiveringsplicht. Er kan evenmin een kennelijke beoordelingsfout worden vastgesteld.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inzielt om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In haar verzoekschrift stelt verzoekster het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

« Conformément à l'article 39/82, § 2, de la loi du 15 décembre 1980, la suspension de l'exécution ne peut être ordonnée que si des moyens sérieux susceptibles de justifier l'annulation de l'acte contesté sont invoqués et à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable.

Que la partie requérante doit invoquer des éléments qui démontrent, d'une part, la gravité du préjudice qu'elle subit ou risque de subir, ce qui signifie concrètement qu'elle doit donner des indications concernant la nature et l'ampleur du préjudice prévu, et qui démontrent, d'autre part, le caractère difficilement réparable du préjudice.

Qu'il convient néanmoins de remarquer qu'un exposé sommaire peut être considéré comme conforme aux dispositions de l'article 39/82, § 2, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 et de l'article 32, 2°, du RP CCE, si le préjudice grave difficilement réparable est évident, c'est-à-dire lorsqu'aucune personne raisonnable ne

peut le contester, et donc également lorsque la partie défenderesse, dont les dispositions légales et réglementaires susmentionnées visent à préserver le droit à la contradiction, comprend immédiatement de quel préjudice il s'agit et peut, à cet égard, répondre à l'exposé de la partie requérante (cf. CE 1er décembre 1992, n° 41.247).

Que l'exécution des décisions querellées cause déjà à la partie requérante un préjudice grave difficilement réparable auquel il convient de mettre un terme.

Le caractère imminent du préjudice est incontestable dès lors que la requérante s'est vue refuser l'accès au territoire, que son visa a été annulé et qu'elle est placée dans un lieu déterminé en vue d'une expulsion.

Les décisions querellées ont donc pour conséquence que non seulement la requérante ne peut pas entrer sur le territoire, mais aussi que l'annulation de son visa sera ajoutée au système d'information sur le visa. Elle risque donc à l'avenir de voir de futures demandes de visa refusées pendant une longue durée.

Qu'obliger la requérante à rentrer dans son pays d'origine alors qu'elle est en possession d'un visa valable, mais aussi alors qu'elle a mis beaucoup d'énergie et de temps dans la préparation de son séjour en Europe et engagé beaucoup de dépenses, notamment pour les billets d'avion, les frais d'assurance maladie, les démarches administratives, constitue sans doute un préjudice grave difficilement réparable.

Que les conditions de refoulement sont connues de tous et engendreraient à coup sûr un traumatisme moral.

Que le sérieux du préjudice grave et difficilement réparable ainsi décrit est également lié au sérieux du moyen. Il est dès lors satisfait à la condition du préjudice grave, difficilement réparable. »

3.4.2.2. Verzoekster koppelt haar nadeel enerzijds aan de weigering van de toegang tot het grondgebied, de intrekking van haar visum en aan haar administratieve detentie. Zij stelt dat zij in de toekomst problemen zal kennen om toegang te krijgen tot het Schengengebied omdat de intrekking van het visum vermeld zal worden in de databank en toekomstige visumaanvragen geweigerd dreigen te worden.

Daarnaast merkt verzoekster op dat zij zich reeds veel moeite en tijd had getroost om haar verblijf in Europa voor te bereiden, waardoor zij een moreel nadeel lijdt.

3.4.2.3. Hierboven werd verzoeksters enige middel, waarin overigens geen schending van een grondrecht wordt aangevoerd, ongegrond bevonden, waardoor er *in casu* geen sprake kan zijn van een zogeheten evident nadeel. Bijgevolg dient de vordering tot schorsing bij uitstek een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS 26 februari 2014, nr. 226.564).

3.4.2.4. Het nadeel dat verzoekster koppelt aan het gegeven dat eventuele toekomstige visa geweigerd zouden kunnen worden, is een hypothetisch nadeel dat niet voldoende concreet wordt gemaakt.

Het gegeven dat het door haar voorbereide 'toeristische' verblijf in België niet kan doorgaan, kan niet worden aanzien als een nadeel dat moeilijk te herstellen is (cf. RvS 19 december 2003, nr. 126.668). Het staat verzoekster immers vrij een nieuw visum met het oog op toerisme aan te vragen indien zij werkelijk een toeristisch verblijf in het Schengengebied zou beogen. Bovendien blijkt uit niets dat verzoekster werkelijk de bedoeling had om België als toerist te bezoeken. Integendeel, uit een vragenlijst die in het gesloten centrum door verzoekster en een terugkeerbegeleider werd ingevuld, en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, kan worden afgeleid dat zij niet zinnens was om naar haar land van herkomst terug te keren omwille van de huidige moeilijke situatie aldaar.

3.4.2.5. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk werd gemaakt.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

S. VANDEVORST

F. TAMBORIJN